

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• FOR RELIGION OG KULTUR •

72. ÅRGANG

23. JANUAR 1960

A V I N N H O L D E T :
FORELDREKRIMINALITET - AFRIKAS UROLIGE HJERTE: BEL-
GISK KONGO - ET GLIMT AV GLEDE: FRANSSKUSHJELPEN
- VEIEN TIL DAMASKUS - FILMPRISER 1959 - KATOLSK
UNGDOMSSKOLE I DANMARK - BØKER - BLIKK PÅ TIDEN
UTLANDET

NR
2

NESTE NUMMER UTKOMMER 6. FEBRUAR 1960

INNBETALINGSKORT

er vedlagt dette nummer, og vi takker på forhånd for kontingenten, kr. 18.— innenlands.

Kortet gjelder selvsagt ikke de abonnenter som alt har betalt for 1960.

St. Olavs eksp.

Akersv. 5, Oslo
Tlf. 42 37 43
Postgiro nr. 159 86

MARIAKONGREGASJONEN, OSLO

Onsdag 3. februar: Andakt i St. Josephs kapell kl. 19.30.
Deretter generalforsamling i foreningslokalet.

Tilstelningen til inntekt for feriehemmet «PERSBRÅTEN» blir i år den 13. og 14. februar.

STYRET

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	} Oslo
Bispegården	
St. Josephs Institutt	
Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Dominikus kirke	} Arendal
Lunden Kloster	
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	} Bergen
Sta. Katarinahjemmet	
St. Franciskus Kirke	
St. Franciskus Hosp.	
St. Pauls Kirke	} Hammerfest
Vår Frue Kirke	
Marias Minde	} Hønefoss
St. Franciskusøstrenes Moderhus	
Øyenklinikken	} Lillestrøm
St. Josephs Hosp., Drammen	
St. Torfinns Klinik, Hamar	} Tromsø
St. Elisabeth Inst.	
St. Mikael's Kirke	} Trondheim
St. Mikael's Prestegård	
St. Theresia kirke	} Tønsberg
St. Franciskus Hosp.	
St. Magnus Kirke	} Trondheim
St. Magnus presteg.	
St. Elisabeth Hosp.	} Tønsberg
Vår Frue Kirke	
Bispegården	} Trondheim
St. Olavs Kirke, Bispegården	
St. Olavs kirke	} Tønsberg
St. Olavs Prestegård	

Ved bestilling av olje:
Oslo 683466 - Service: 565690

FRANSKUNDERVISNING

gis av Dominikanerinnene på Lunden.

Tlf. 21 25 87.

Buss til Lunden holdeplass.

V. Torvgt. 9.
Tlf. 30 416.

Katolsk opplysnings- og lesesentrum.

Åpent alle hverdager kl. 9.30—13, 17—21.
Lørdag kl. 9.30—13.

OSLO KATOLSKE MENIGHETSPLEIE

Kontortid hver onsdag kl. 11—13.
Akersv. 5, Oslo.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO,

Urtegt. 29 II, tlf. 68 08 68, kontortid kl. 12-13 alle hverdager unntatt lørdag. Franciskushjelpens lege, dr. Margrethe Wehn, treffes etter avtale i telefon 56 60 78 onsdag kl. 18-19.

Er Deres familie tilstrekkelig trygget?
Hos oss får De den forsikringsform De har behov for

Gulli & Rokk

ASSURANSE

Stortingsgt. 22 - Sentralbord 33 44 00
OSLO

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 24. JANUAR, 3. s. e. Epifani: Ep. Rom. 12, 16—21. Ev. Matt. 8, 1—13. Mandag: Pauli omvendelse. Tirsdag: Polykarpos, bisk., mart. Onsdag: Joannes Chrysostomos, bisk., kirkelærer. Torsdag: Peter Nolasco, bekj. Fredag: Frans av Sales, bisk., kirkelærer. Lørdag: Marias lørdagsmesse.

SØNDAG 31. JANUAR, 4. s. e. Epifani: Ep. Rom. 13, 8—10. Ev. Matt. 8, 23—27. Mandag: Ignatios, bisk., mart. Tirsdag: Marias lysmesse (kyndelsmesse). Onsdag: Ferialdag. Torsdag: Andreas Corsini, bisk., bekj. Fredag: Agatha, jomfru, mart. Lørdag: Titus, bisk., bekj.

SØNDAG 7. FEBRUAR, 5. s. e. Epifani: Ep. Kol. 3, 12—17. Ev. Matt. 13, 24—30.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER

OSLO KATOLSKE BISPEDØMME:	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallvards kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 68 08 68	8.30 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 212355	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimv. 309, tlf. 21 25 87	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	—	9.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 832019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 5, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 24225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidmannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.45
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.40	10.40
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallvards kapell, tlf. 849028 (Drammen)	—	—
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordgt. 1, tlf. 119 49	—	10.45
St. Olavs kapell	8.00	—
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegr. d. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, Ila, tlf. 20220	6.00	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kirke, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.00	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	11.00
ÅLESUND: Mariabeimen, Norgesund, tlf. 3066	—	11.00
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestegr. d. 3604	8.15 6.20	10.30 —
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	—	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaksjon: Pater Hallvard Rieber-Mohn O.P., pater Erik Gunnes O.P.
Redaksjonens adresse: Neuberggaten 15, Oslo NV.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaksjonen 44 23 24. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86

Foreldre- kriminalitet

Et nytt ord — javel. Men mon vi ikke trenger det? Ungdomskriminaliteten står på dagsordenen. Men den kan jo ikke isoleres fra sine årsaker; det vil si fra spørsmålet: *Hvorfor* svikter oppdragelsen og karakterdannelsen i skole og hjem?

«Dagbladet»s ellers kyndige huspedagog, *Sonja Hagemann* har nylig skrevet et par artikler der hun går inn for siste svenske skrik i kampen mot ungdomskriminaliteten: At politifolk tropper opp i timene på skolen og forklarer de unge hva det fører til *for dem selv*, dersom de kommer på kant med samfunnets lover.

En nøler med uten videre å gå imot dette forslaget, så kritisk som saken etterhvert er blitt. Men det må i det minste være både tillatt og påkrevet å rette søke-lyset mot en foreldregenerasjon hvis moralske autoritet er gått så ettertrykkelig i oppløsning at den mener seg tvunget til å pusse politifullmektiger på sine egne barn. Tenk litt over hva det innebærer!

Hva er det da egentlig som skjer? Det er jo den fremadskridende oppløsning av et helt kulturmønster vi er vitner til — fra slektledd til slektledd. Opprøret mot våre olde- og besteforeldres patriarkalske og ufri familieideal var ganske visst både berettiget og nødvendig. Men vår egen foreldregenerasjons «redelighet» og «frihet» viste seg pedagogisk ufruktbar. Disse mennesker kunne simpelthen svært ofte ikke oppdra barn, av den enkle årsak at en kan ikke gi videre hva en selv ikke har mottatt. Treet skal jo kjennes på fruktene, og aldri har vel hjemmet og skolen vært et usikrere og mindre karakterdannende miljø i Norge enn det gjennomsnittlig er idag. Velmenende, men klossete pedagoger og psykologer har, tross store vitenskapelige landevinninger, etterhvert skapt en grunnleggende og farlig usikkerhet hos oppdrageren, eller rett og slett en beleilig grobunn for den krasseste og mest likeglade foreldre-egoisme. Alt under fengende slagord om «barnets frigjørelse» og ut fra de omhyggeligste pedagogiske studier og undersøkelser.

Idag vet vi forlengst, av bitter erfaring, at det nydelig tegnede kartet simpelthen ikke stemmer med terrenget. Hvor tynn is oppdrageren idag befinner seg på, ansikt til ansikt med den voksende ungdomskrimi-

naliteten, det fremgår av tusen trekk i tiden. Ett av dem er den underliggende tankegangen i *Sonja Hagemann*s før nevnte artikler i «Dagbladet» 15. desember og 9. januar. Det er, såvidt vi kan se, en temmelig hardkokt nyttemoral: Bli ikke kriminell, gutten min! *Det lønner seg ikke!* Flekken på rullebladet blir deg en hemsko senere i livet!

Nå ligger det visst heldigvis i ungdommens uforanderlige vesen at den gjerne ser adskillig mindre på hva som «lønner seg» enn vi middelaldrende gjør. Og der har da fantes livs- og kulturmønstre — først og fremst det kristne — som synes det faktisk er noe av det beste ved ungdommen: Dette opplegg til uegenlyttig offer og innsats, et overskudd som så altfor lett og snart tørres ut i oss mennesker.

Og ærlig talt steiler vi ved den ubevisste kynismen i denne foreldretankegangen: Her kommer politifullmektigen med sine statistikker og paragrafer, gutter, og gir den *egentlige*, den avgjørende grunnen for at dere ikke må stjele biler, utnytte homoseksuelle eller slå ned sakesløse medmennesker på «Stripa»! Det ødelegger fremtidsmulighetene! Likesom vi stusser over naiviteten i den seiglivede illusjon, at menneskers muligheter for å gjøre det onde elimineres ene og alene gjennom *opplysning* — om det så er opplysningen om deres soleklare egeninteresser.

Den katolske kirke har i to tusen år høstet mangeslags pedagogisk erfaring om hva det er som etterhvert forvandler den nyfødte, skrikende og krasst egoistiske barbar vi alle har vært, til et *menneske*, i ordets rikeste betydning. Den gjør seg ingen naive forestillinger om at det overhodet er mulig å oppdra ham uten at der stilles meget store, nesten overmenneskelige krav både til oppdrageren og barnet. Krav, som bare blir tomme og maktesløse fordringer dersom de ikke hele tiden og i alt bæres av to avgjørende livsverdier: Kjærligheten — og det gode eksempel. Så høy er da prisen for å skape fullvoksne og livsdyktige mennesker av sine barn, at mange foreldre og oppdragere

Er det hans skyld?

Afrikas urolige hjerte

Belgisk Kongo på skilleveien: Kan Kirken være veiviser?

Det sorte kontinent er i bevegelse. Det ene afrikanske koloniland etter det annet krever og får sin selvstendighet. Med frigjøringsprosessen følger sosial og politisk uro. Somme steder synes de nye regjeringer å mestre situasjonen, andre steder er den ytterst labil. Ingen kan idag si hvordan Afrikakartet vil se ut om bare ti år.

Og hvor står Kirken i denne prosessen? Afrika er fremdeles et misjonsområde. Men det tradisjonelle bildet av misjonslandet Afrika, hvor den hvite misjonær bryter seg vei inn i jungelen for å bringe evangeliet til de stakkars ville, svarer snart slett ikke mer til noen virkelighet. Misjonen står overfor radikalt nye oppgaver i Afrika idag. På den ene side finnes det i de fleste afrikanske land en kristenhet som allerede teller både to og flere generasjoner. Mange steder er det etablert et delvis innfødt hierarki, og skoler, kirker og sykehus i stort antall vidner om den hjemstavnsrett Kirken har vunnet seg. På den annen side er den snart stillet overfor nøyaktig de samme problemer som i Europa, bare i en meget uhyggeligere grad — en hedensk, eller avkristnet verden, hvor teknikkens sivilisasjon truer med å kvele den kristne kultur i roten.

De nye storbyene forvandler Afrikas ansikt.
(Leopoldville, Kongos hovedstad.)

fristes til ikke å betale den, og snyter på regnskapet. Det er en form for underslag som forøvrig idag kan ikles den mest tillitvekkende populærvitenskapelige jargon.

Ungdommen — om noen! — gjennomskuer selvfølgelig sine foreldres prutning og dobbelte bokholderi: At de enten lar alt skure og kaller det «frisinn» fordi de selv har avskrevet verdiene. Eller at de vil slå i bordet og være autoritet, uten selv å stille seg eller sitt liv inn under noen dom og autoritet. Bare du — ikke jeg!

Så må en ikke undre seg formeget over at ungdommen «vender seg om i vrede» og blir «de sinte unge menn». For deres oppdragere har stort sett fusket i starten. Foreldreskapet er jo i virkeligheten ett av

Og et av de landene som står i brennpunktet idag, er Belgisk Kongo.

Veien til uavhengighet

Belgisk Kongo har hittil ikke vært blant de land hvor motsetningene har vært størst, og utviklingen har foregått ganske fredelig frem til de aller siste årene. Men den almindelige uavhengighetsfeberen, som har grepet mer og mer om seg i det sorte Afrika ut gjennom femti-årene, har nå også nådd Kongo, som hitil har vært kjent som en fredens og velstandens oase. Som et sjokk kom derfor opptøyene i januar ifjor; siden da har situasjonen forandret seg med rasende fart, og ingen vet hva 1960 vil bringe.

Landet har siden krigen gjennomgått en rivende økonomisk utvikling; store nyinnavninger er gjort både innen jordbruket og innen industrien, og dertil kommer en veldig økning av eksporten av råmateriale. Men den økonomiske ekspansjon har sin baksida, og også Belgisk Kongo begynner nå på godt og ondt å merke hva den tekniske tidsalders utfordring betyr. Landets belgiske ledere hadde regnet med en gradvis utvikling av folkets sivilisatoriske standard, over en lang periode, frem til et punkt hvor de forskjellige stammer og folkeslag på dette enorme området var smeltet sammen til en nasjonal enhet, og hvor det samtidig hadde nådd myndighetsalderen kulturelt sett, slik at det virkelig var modent til å overta styret. Men utviklingen har løpt fra dem. For det første har de tekniske fremskrittene bragt befolkningen i en kontakt med omverdenen som man ikke kunne tenke seg for femten år siden engang: Flyene har opphevet avstandene, pressen, og ennå mer radioen, bringer de fjerneste landsbyer i umiddelbar kontakt med det som sies og tenkes i storbyen, og filmen tiltrekker massene som derigjennom bibringes de mest tvilsomme forestillinger om hvilket eksempel de hvite ønsker å by dem.

For det annet har krigen også påskyndt denne utviklingen; den har bidratt til å nedbryte respekten for de hvite, og samtidig har den gitt ny grobunn til frihetsidéene — og vel også for en nedvurdering av det sivilisatoriske arbeid som moderlandet tross alt

Skaperens mange forsøk på å tvinge oss mennesker inn på helliggjørelsens bratte vei — lede oss til å gi våre liv for dem vi har kjær som vårt eget kjøtt og blod. Og følgelig: Etter evne å gjøre disse våre liv til en gave virkelig verd å gi og motta.

Skal vi nå istedet ty til politifullmektigene og nytteargumentene om fordelene ved det borgerlig uplettede rulleblad, da tror vi for vår del at problemet ungdomskriminalitet i den offentlige debatt og bekymring bør vike for et annet og langt alvorligere problem. Vi har i titelen over disse betraktninger, med et uttrykk som taler for seg selv, kalt det *foreldrekriminalitet*. Det er et hardt, et utfordrende ord. Men vi er langt kommet, og det ordet er ikke så langt fra virkeligheten som mange gjerne vil tro.

HRM.

har nedlagt i kolonien. Disse frihetsidéene kan ikke annet enn å få ytterligere næring av nabolandenes eksempel — Sudan ble frigitt i 1955, Ghana i 1957, Kamerun har nettopp erklært seg selvstendig, og også de andre franske kolonilandene har ervervet seg en meget vid selvstendighet innen rammen av den franske commonwealth.

Den belgiske regjering innser at denne utviklingen nytter det ikke lenger å stoppe. Istedenfor å imøtesee en progressiv utstilling av selvstendigheten over en tredveårsperiode, som den gjorde ennå for fire år siden, har den allerede latt avholde de første av de valgene som skal føre landet frem til uavhengighet i 1963 eller 64.

Et samfunn i smeltedigelen

Det er imidlertid med blandede følelser man må betrakte denne utviklingen. Den er uten tvil irreversibel, og Kirkens menn har hilst den velkommen. Det forhindrer ikke at det vil by på mange og store vanskeligheter å føre landet inn i en rolig og trygg utvikling. Det er den veldige sosiale omdanningsprosessen som er i gang, som byr på de største problemer. De gamle stammesamfunnene er i full oppløsning, byenes fremvekst trekker befolkningen dit, og selv om fenomenet i Belgisk Kongo ennå på langt nær er så langt fremskredent som enkelte andre steder, som f. eks. i de store kystbyene i Vest-Afrika, er det alvorlig nok. Belgisk Kongo, med mandatområdet Ruanda-Urundi, teller idag henimot 18 millioner innbyggere. De største byene er Léopoldville med 360 000 og Elisabethville med 160 000 (i 1957). Med andre ord er det proletariatet som danner seg i utkanten av disse byene, ennå en liten minoritet. Allikevel er det disse som kan komme til å bestemme Kongos skjebne, under innflytelse fra noen håndfulle europeisk skolerte nasjonalister. Deres problemer er jo dessuten reelle nok: Boligvanskeligheter, utilstrekkelig undervisning, arbeidsløshet og ungdomskriminalitet er også her blitt karakteristiske trekk i samfunnsbildet. Dertil kommer rasemotsetningene, ikke bare mellom hvite og sorte imellom, men også blant de sorte selv; stammefeidene forlenges og forbitres i storbyslummen.

Hvor står kirken idag?

Og dette er bakgrunnen for misjonen i Afrika idag. Situasjonen arter seg som sagt noe anderledes for hvert land man kommer til; det finnes land hvor kristendommen, hedenskapet og den moderne tekniske sivilisasjon står i en adskillig skarpere konflikt enn de ennå gjør i Belgisk Kongo. Sentral-Afrika omfatter jo de mest kristne regioner i hele Afrika (når unntas Sør-Afrika-Sambandet og dets form for kristendom); i Ruanda-Urundi er tredjeparten av befolkningen katolikker, i det egentlige Belgisk Kongo over fjerdeparten; i tillegg kommer katekumenene og ca. 5% protestanter, fordelt på forskjellige sekter og kirkesamfunn. Det svarer derfor til en reell situasjon når Vatikanet nylig opphøydet den kongolesiske kirke fra misjonsstatus og ga den et eget hierarki, hvor 43 bispedømmer nå dekker en samlet overflate av nesten to og en halv million kvadratkilometer — det vil si, så stort som Vest-Europa. Godt og vel tre tusen prester er alt som er til disposisjon for den fortsatte evangeliseringen av dette veldige området,

Et innfødt hierarki — Kirkens håp i Afrika.

og underbygge og fordype troen blant dem som allerede er kristne. Det er bare Ruanda-Urundi som har en befolkningstetthet svarende til den europeiske, selve Kongo har ikke mer enn vel fem innbyggere pr. km² (Norge har ti). Det er ikke til å tenke på å ha en egen prest, ikke engang en egen kateket, for hver enkelt av de små landsbyene inne i jungelen. Trofastheten blant de kristne ute i distriktene er allikevel forbausende stor, om den faktiske viten om troen er liten. Adskillig verre blir det da straks vi kommer til byene hvor påkjennningene er så meget større — og her kommer innvandringen til å øke med en uhyggelig hastighet. Skolene er sprenget, og personellet makter ikke lenger oppgaven. Dessuten, selv om misjonene idag sørger for folkeskole for 75% av Kongos barn — et i sannhet imponerende tall — ligger den høyere undervisningen langt etter. Og det er her Kongos fremtid avgjøres. Mangelen på innfødte kadrer er skrikende, takket være en regjeringspolitikk som alle nå ser var uklok: Der finnes knapt kongolesere som forener ansvarsbevissthet med en tilstrekkelig utdanning. Hva arbeiderne angår, er arbeidsløsheten allerede et problem, og blant byungdommen er kriminaliteten raskt stigende. Her må man sette sitt håp til jocosmen — den kristne arbeiderbevegelsen — som er i ferd med å innplante seg i Kongo.

Og fremtiden?

Det store spørsmål, som gjelder selve kristendommens fremtid i Kongo, er allikevel dette: Kan Kirken i tide klare den nødvendige tilpasning, ikke bare til den tekniske sivilisasjonen, men samtidig til den egenartede utformning den får i det sorte Afrika. Vi vet at om kongoleserne ikke hadde noen skriftkultur, betyr det på ingen måte at de var «primitive» i den forstand at de var kulturløse. Og faren er selvfølgelig stor, i det øyeblikk Kirken kommer i europeisk klædebon, at når den nasjonale bevissthet får summet seg etter den europeiske sivilisasjons første brutale angrep, at den da gir seg utslag i ytterliggående nasjonalreligiøse bevegelser med sterk front både mot kolonimakten og mot kristendommen. Flere steder i Afrika er vi allerede vidne til slike fenomener, blant annet nettopp i Kongo, der en tidligere protestantisk kateket, Simon Kibangu, for et par desennier siden oppkastet seg til messias; hans tilhengere er idag et alvorlig uroelement. Å innforlive evangeliet i den sorte befolknings mentalitet — det blir da først og fremst de innfødte prestenes oppgave. Det finnes idag 456 innfødte prester, og fem biskoper. Men kallene holder ikke tritt med befolkningsstilveksten.

Imens installerer den vesterlandske materialisme seg med sin kravmentalitet i rasende fart, — i Kongo som over alt i Afrika. Vi kan nok håpe at opptøyene

Et glimt av glede

For tre år siden ble Fransiskushjelpen i Oslo stiftet. Nylig fikk den en avlegger i Bergen. Virksomheten er underlagt Fransiskanerne, men begge steder er det legfolk som står i spissen for det aktive arbeidet. Det er en katolsk institusjon, men den hjelper overalt hvor hjelp trengs, og tar imot hjelp der den blir tilbudt. Blant hjelperne er det også enkelte protestanter. Institusjonen er nå blitt såpass voksen at vi synes det er på tide å gjøre en prat med dem som for tiden «administrerer» der i gården: Karen Sundt, Gertraud Klepper, Ruth Sverdrup og Brita Paus.

Det er blitt sagt mye stygt om basardamer her i landet. Litteraturen er full av dem. Hvem husker ikke fru Padde, Sfinx's udødeliggjørelse av Basardamen personlig: Bred og mektig troner hun for bordenden, organiserer, kommanderer, utfolder seg til inntekt for allverdens godgjørenhet — mens hun avvekslende tyranniserer og forsømmer sitt eget hus og hjem — og kommer der såsant «et fattigmenneske» på hennes dør, så har hun ingenting til overs — det måtte da være den fiskeresten fra iforgårs, som har — «ikke sant, Lava? jo, den har en tanke...»

Vel, det meste som er sagt om basardamen er sannsynligvis høyst ufortjent. Det er blant annet hun som har holdt liv i mesteparten av det som heter misjon, i vår tid... Allikevel var det kanskje med reminiscenser om fru Padde et sted i bakhodet, at vi bega oss avsted for å møte den komitéen som leder det nye katolske sosiale tiltaket i Oslo: *Fransiskushjelpen*. For vi undret oss jo på, som sikkert mange med oss, om det nå også kunne være bruk for en sånn institusjon som denne midt i velferds-Norge. Om man ikke nå er sikret på alle bauger og kanter mot nødvendigheten av privat «godgjørenhet» og hjelp? Og om det ikke skulle være en liten snev av anstaltmakeri og foreningssyke dette, gleden ved å ha noe for oss selv: En katolsk sosial institusjon!

Nå, la det straks være sagt: Fru Padde fant vi ikke, hun glimret ved sitt fravær. Og når vi stiller vårt spørsmål, får vi svar på tiltale:

«Det er lett nok å rakke ned på velferdsstaten, og den byråkratiske maskinen man ofte må igjennom for å oppnå den hjelp en trenger. Men det kan vanskelig bli anderledes, staten kan legge det materielle

---

i Léopoldville ifjor ikke vil bli fulgt av andre, og at agitatorene for «uavhengighet straks» ikke vil få tilstrekkelig følge til å gjennomføre sine planer. Men når uavhengigheten om ikke alt for lenge er der, hva så? Bare en overmenneskelig innsats av alle kristenhetens ressurser — åndelige og materielle — kan da hindre Kongo — såvel som det sorte Afrika ellers — i å bli et bytte for borgerkrig, diktatur og totalitarisme. Det kan gjøres — men arbeiderne er så fortvilende få.

grunnlaget for borgernes trivsel, den kan aldri gi neste-kjærlighet. Og en ting vil vi ha sagt: Det er utrolig hvor meget kristendom vi finner i de sosiale institusjonene. De aller fleste som er profesjonelt engasjert i våre sosiale institusjoner strekker seg så langt de kan, både når det gjelder loven og deres egne krefter, for å ta alle mulige hensyn. Og det er grenser for hva vi kan vente at det offentlige skal makte: Det kan kanskje utbetale en alderstrygd, men å finne den karen som er villig til å bære opp veden til en gammel krok fra kjelleren opp i fjerde etasje, tre—fire ganger i uken, det overstiger og vil alltid overstige dets evner. Og den slags tilfelle hører enda med til dem som kan forutsees; men hva med alle dem som aldri kan komme inn under noen lovgivning fordi de er spesielle tilfelle...»

«Men her i Fransiskushjelpen makter dere altså alt?»

«Vi makter selvfølgelig meget langt fra alt. Vi makter ikke pengehjelp; kapital eier vi ikke. Vi makter ikke engang å skaffe folk hus. Vi må holde oss til beskjednere oppgaver. Men med den begrensningen som utilstrekkelig arbeidskraft gir, kan vi på visse områder, og med Guds hjelp, virkelig være til nytte. Jeg nevnte en så enkel ting som vedbæring. De aner ikke hvor mange gamle og syke og hjelpeløse som trenger en håndrekning der! Eller det å fly ærender for dem. Eller bare besøk, simpelthen. Jeg kjenner akkurat nå flere gamle som så inderlig godt kunne trenge at det kom et menneske og simpelthen satt og hørte på dem, en liten stund fra tid til annen. De blinde er også en spesiell oppgave — om noen kan komme og lese for dem, f. eks.»

«Hva ville De si er det som trengs aller mest i arbeidet?»

«Alle trengs. Men aller mest... aller mest trenger vi vel husmødre eller andre, som har tid til å ta et tak, en time eller to, for å vaske gulv, tørre støv, gå ærend — i et eller annet hjem der sykdom eller konvalesens gjør det nødvendig, og hvor det er smått stell med penger, eller det av andre grunner er umulig å få tak i almindelig vaskehjelp.»

«Kan det ikke ofte bli temmelig utakknemlige og slitsomme oppgaver en påtar seg på denne måten? Kan det være noe for almindelige mennesker, som ikke føler noe særlig kall til å leke barmhjertig saramitan?»

«Vel, for det første: Ikke alle er skikket til alt. Og vi sender ingen av våre hjelpere på noe vi skjønner kan bli noe av en påkjenning, dersom vi ikke kjenner ham og vet at han orker med det. Hver på sin plass. Ikke alle har like meget tid heller. Men så mange, mange har meget mer enn de tiltror seg selv, både av tid og av krefter — og av nestekjærlighet. — Nei, det er klart: Ære og berømmelse er det ikke stort å høste av her, ikke engang takknemlighet bestandig. Det hender også at våre hjelpere må gå forgjeves — vedkommende har allerede skaffet seg hjelp annet steds fra. Heldigvis hører det til sjeldenhetene, det som hendte en av oss — hun skulle et sted langt utenfor byen, hvor hun måtte vasse i sne til knes i føyke og fokk,

Veien til Damaskus

Vi er i år 36. Sekten av «nasareere» som de kristne blir kalt i Jerusalem de første årene, har vært i rask vekst og er begynt å irritere ikke så få. En av sektens tillitsmenn, diakonen Stefanos, virker spesielt utfordrende. Under en diskusjon tar det ene ordet det annet, og det ender med at Stefanos blir lynsjet utenfor bymurene — stenet ihjel.

Lynsingen er opptakten til en almindelig forfølgelse av de kristne, og den unge rabbineren Saul ser sin sjanse til å gjøre sin innsats og få vise hva som bor i ham. Og hans personlige plettfrihet, hans innbitte nasjonalfølelse, dypt forankret i en brennende tro på Israels enestående misjon, hans benhårde holdning overfor alt som smaker av blasfemi eller vranglære — alt sammen gjør ham til et vel skikket redskap for Israels autoriteter. Når han etter endt gjerning i Jerusalem forlanger å få dra til Damaskus, for å innhente de kristne som har tatt sin tilflukt der, og føre dem tilbake for å stille dem for retten i Jerusalem — da går han kanskje lenger enn mange av Sanhedrins medlemmer egentlig gjerne ville det. Men stillingen er slik at de føyer ham. Utstyrt med Det høye råds fullmakter og eskorte drar han til Damaskus.

Da hender den ene ting som ikke kunne forutsees.

Fra Jerusalem til Damaskus er det over tohundre-ogfemti kilometer. Saul og hans ledsagere har brukt flere dager på veien. De nærmer seg byen, utålmodige etter å få tatt fatt på sitt oppdrag, da med ett slag alle deres planer ligger i grus.

For plutselig ser de ingenting mer. Et blendende lys, sterkere enn solen, har fylt horisonten for dem. Samtidig blir de alle likesom slynget til jorden. Og den unge anføreren for troppen hører en stemme, den

---

— bare for å bli møtt i døren av en mann med et kosteskaft, som ikke ville se henne i sitt hus!»

«Dette er jo en katolsk organisasjon...»

«Å ja. Å nei da: Ingen religiøs påvirkning, hvis det er det De mener. Vi er ute for å stå til tjeneste, punktum. Spør noen om katolisismen, så får de selvfølgelig svar. Men det er ytterst sjelden. En annen sak er at vi har til vår disposisjon en lege, dr. Margrethe Wehn, som gir familierådgivning en gang i uken for dem som oppsøker henne. — Nei, at det er en katolsk institusjon, det betyr først og fremst at det er en spesiell ånd som skal prege vårt arbeid — og faktisk får gjøre det. Det er ikke noe vi er gladere over enn den positive måten våre medarbeidere tar imot sine oppdrag på. Knappt noen gang er det nei å få. Alle skjønner hva det dreier seg om: Å være til for den enkelte. Tjene Kristus i medmennesket. Dette arbeidet lærer oss noe, gir oss noe, hver eneste dag. Vi ville ikke unnvære det for penger!»

Vi bukker oss beskjemet ut. Fru Padde er glemt. Tilbake står en anelse om et arbeid, en oppgave, som vi bare kan håpe at riktig mange får øynene opp for — ikke bare for deres skyld som trenger hjelp, men også, og ikke minst, for dem som hjelper. For det er ikke godt å si på hvilken side gleden er størst.

kommer et sted fra — fra himmelen? han kan ikke si det — og den kaller på ham, bebreidende:

— Saul! Saul! Hvorfor forfølger du meg?

Forferdet stønner han: — Hvem er du, Herre?

Og stemmen svarer: — Jeg er Jesus, han som du forfølger!

Fortapt og helt ute av seg spør den unge rabbineren: — Hva vil du jeg skal gjøre, Herre?

Og på nytt svarer stemmen: — Reis deg, og gå inn til Damaskus. Der skal du få vite hva du skal gjøre.

Langsomt og besværlig reiser den unge mannen seg. Han prøver å se opp, men ser ingenting mer. Han er blind. Hans venner stimler sammen om ham, forferdet; de har hørt røsten som lød, men ordene har de ikke skjernet. De skynder seg å forlate dette forbandede sted, og trekker den blinde Saul med seg.

Det var ikke akkurat slik han hadde tenkt seg sitt inntog i Damaskus. Den unge rabbineren føler seg ydmyket, skamslått på sjel og legeme. Den behandlingen han hadde tiltenkt andre, treffer nå ham selv. Skjelvende føler han seg frem inn i byen. Samtidig er alle hans tanker og planer vendt opp ned på. Hva skal nå skje? Han ser ikke et skritt frem for seg lenger, allting er svart, svart. Det eneste han vet, det eneste han ser, er en blendende visshet: Jesus er Messias, Jesus er Herren!

Men hvordan få en sammenheng i dette? Alt det som Saul hadde trodd på til denne dag, tradisjonene fra Mose, profetenes orakler, gjaldt det da ikke lenger? Og ved hvilket mirakel hadde denne strenge Herre spart ham selv... var det Stefanos' bønn som var gått i oppfyllelse: Herre, tilregn dem ikke denne synd...?

Saul blir ført ved hånden inn i Damaskus, til en viss Jehuda, som bodde i «den gaten som kalles den rette». Der blir han i flere dager, uten å være i stand til å smake hverken vått eller tørt. Bare ber han inderlig, hele tiden, om at Gud må vise ham sin vilje.

Imens er det iferd med å skje noe litt lenger borte

BLIKK på TIDEN

KIKKERNE

■ I vårt svenske naboland foregår — mens dette skrives — sluttfasen i en uhyggelig mordsak mot en mann ved navn Olle Möller, som forøvrig hårdnakket nekter seg skyldig. La gå at det svenske politiet etterhvert gjennom hva en kaller «tekniske indisier» har bygget opp noe nær en moralsk sikkerhet for at han faktisk har begått forbrytelsen. La gå at Möllers tidligere rulleblad er svært mørkt. La endog gå at han kanskje når dette leses kan være dømt til livsvarig fengsel av en ansvarlig og samvittighetsfull svensk rett.

Men har ikke også en notorisk forbryter visse elementære krav på å få respektert sitt privatliv? «Billed-Journalen», som med Gyldendals solide kapital i ryggen er iferd med å rydde seg en plass blant norske ukeblad, gjengir 21. desember i faksimile et privatbrev fra fangen Olle Möller til hans vesle datter, skrevet på hans egen navnedag. Det er et intimt og varmt og litt sårt brev fra en far til et barn i en situasjon da familielivet er belastet til bristepunktet og fremtiden fortoner seg truende mørk. Det viser — hva vel enhver kunne tenke seg — at også mordere (hvis han er morder) kan være menneskelige og føle ekte for sine nærmeste.

Vi kan forstå at det svenske politiet beslaglegger et slikt brev med henblikk på grafologiske undersøkelser (skriftprøver). Hva vi ikke forstår og plent nekter å godta, det er pressefolk som slenger denslags «godbiter» i gapet på det snusende og sensasjonshungrende leserpublikum visse skarpt konkurrerende ukeblader er iferd med å danne seg, ut fra sin egen forsjofolede smak.

Det er forbløffende å måtte peke på en slik selvfølgelighet som at denslags brevstykker tilhører ikke offentligheten. Og det er nærmest kvalmende å være vitne til den stadig omsegripende snusing i vergeløse menneskers skuffer og privatliv som denslags stoff forutsetter.

Den norske grafologen O. M. Knispel, en nøktern fagmann som er bladets «grafologiske medarbeider» og skal «tolke» dette pappabrevet for BJ's lesere (!), løser sin ubehagelige oppgave så forsiktig tilbakeholdende at hans betenkning blir som tungen ut av vinduet. Vi har ham så mistenkt for å mislike oppdraget at det visst tjener ham til ære. Men redaksjonen —! Den ønsker vi flere enn dette ene protestbrevet fra «en indignert leser». Ukebladene har da vel ikke greid å tyne *all* finfølelse og folkeskikk her i landet?

i byen. Der bodde en kristen ved navn Ananija, og han hadde et syn; det var Jesus som befalte ham å gå hen til Saul. Men Ananija vegret seg: — Herre, jeg har hørt alt det onde som denne mannen har gjort i Jerusalem, og det er for å fortsette sitt verk han er kommet hit!

Men Herren befaler: — Gå, for denne mannen skal bli mitt redskap blant hedningene!

Og så går Ananija til Saul. Og han legger hendene på hans hode og nedkaller Guds Ånd over ham, og Saul ser; og Ananija døper ham, og Saul forstår alt han ikke hadde forstått til da. Han ser at mennesket uten Guds kjærlighet er ingenting, han ser at Loven uten kjærlighet til Gud er ingenting, han ser at han selv var snørt i egenrettferdighetens, i selvhevdelsens

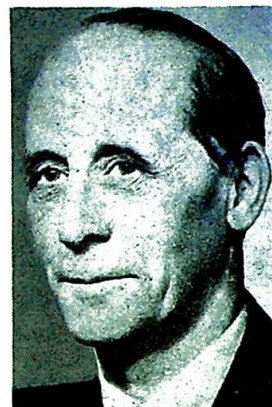
OM MENN OG MENINGER

■ De siste etterdønninger etter MRA's store vintermanifest om «Ideologi og sameksistens» er dødd bort, og kommentarene lar seg overskue i sin helhet — fra ytterste «venstre» til ytterste «høyre». At mennesker som står enhver form for religiøs tolkning av historien og de politiske krefter fjernt bare ville hånflire, var jo å forutse. Det som derimot overrasker som et talende symptom, er den påtagelige kalde skulder blant MRA's formodede eller mulige meningsfeller.

Et typisk eksempel finner vi i «Morgenposten», som under redaktør Asbjørn Engen's ledelse siden siste krig har holdt en åpen, forståelsesfull og intelligent redaksjonell linje av kristen inspirasjon. Bladet skriver på lederplass om MRA's initiativ den 20. desember, og tar ikke nettopp på det med silkehansker:

«Det som i virkeligheten har skjedd er at bevegelsen i stedet for det kristne innhold har fått et klart politisk sikte. De fire absolutter og tanken om Guds ledelse er supplert med et rent politisk tenkesett, hvor kommunismen er den virkelige fare som truer menneskene, og hvor det derfor gjelder å omvende så mange ledende personligheter som mulig til den kalde krigens politikk. En slik politisk tankegang må det selvfølgelig være fullt tillatt å hevde og forsvare, mange vil ganske sikkert være enig i den. Men å hevde dette i selve demokratiets og i Guds navn er både forvirende og bespottende.

Er det noe som er demokratiets vesen imot må det være alle former for ideologisk og politisk ensretting. Faren for å plasere alle med ikke-autoriserte meninger, f. eks. om sameksistens, som demokratiets fiender og derfor ikke meningsberettigede, ligger snublende nær, og da er vi ved selve dødsfellen for demokratiet. Dessverre beveger MRA seg i denne brosjyre betenkelig nær denne felle. Å hevde at Gud kan lede mennesker og at det vil løse alle konflikter, er en vakker om enn noe naiv tanke. Men å hevde at Gud vil gi alle som lar seg lede av Ham beskjed om å motarbeide Chinas medlemskap i FN og besøk av Bolsjoiballetten, er intet annet enn blasfemi. Det er å plasere den suverene Gud i sin egen, lille lomme. Men MRA hevder, såvidt vi kan se, nøyaktig dette i sin brosjyre. Da er det ikke rart at den, i den absolutte sannhets og kjærlighets navn, stempler alle som ikke mener det samme som i beste fall kommunistisk infiltrerte.»

Professor Eiliv Skard — bedre enn sine meninger.

Indirekte pekes der her på noe som har sine tragiske sider: MRA's beklagelige evne til å forbruke god vilje i utilstrekkelig gjennomtenkte og dårlig beregnede initiativer. MRA's fremste talsmenn i Norge, en Eiliv Skard, en Erik Egeland, en Inge Mannsåker og mange andre er begavede, generøse og trosvarme mennesker med en stor innsatsvilje. Det er lett å tenke seg skuffelsen i MRA's leir over den mur av skepsis eller like-

og nasjonalstolthetens trange bånd, men at Jesus nettopp gjennom sin fornedrelse blir den Messias som frigjør både den enkelte og hele folket. Han var dratt fra Jerusalem, brennende for Guds Lov, trodde han; men Gud viste seg å være større enn hans hjerte. Og senere skulle han si det slik:

«Om jeg talte alle menneskelige sprog, ja, i englenes egen tunge, men ikke hadde kjærlighet, da var jeg et ljomende bekk, en klingende bjelle. Og om jeg hadde profetiske gaver, om jeg kjente alle mysterier og eide all innsikt, om jeg hadde en tro så full og hel at jeg kunne flytte fjell, men var uten kjærlighet, da var jeg intet. Og om jeg delte ut alt jeg eide, om jeg ga mitt legeme til bålet, men ikke hadde kjærlighet, da var det meg ennå til ingen nytte.»

M. L.

gyldighet som manifestet «Ideologi og sameksistens» møte — og måtte møte — hos MRA's formodede meningsfeller. Ube-kreftede forlydender om at noen av bevegelsens norske medlemmer har ofret sine sparekonti eller belånt sine privateiendommer for å få denne teksten ut til sine medmennesker i et kjempeopplag sier noe om deres personlige offervilje som av-tvinger respekt og — som tingene står — sympati. «Meningene — det er mannen,» heter det. Et ordtak som vi ikke gjerne underskriver her — disse menn virker alle bedre enn sine meninger. For nesten alle som ville ha hilst et realistisk manifest med takknemlighet og oppslutning, og gått inn for å omsette dets tanker til en skapende opinion, måtte brosjyren «Ideologi og sameksistens» — hvem det nå er som har ført den i pen-nen — nødvendigvis fortone seg som en grov og uvirkelig for-enkling av en tragisk verdenssituasjon, tyngt av begrepsfor-ving og panikk. Dette er den triste sannhet: Initiativtagernes motiver er hevet over kritikk. Initiativet selv er dessverre alt annet.

DE MANGE SMÅ

■ «Folket her nord holder seg — ikke med én stor, men med mange småpaver», lar Sigrid Undset sin far arkeologen si i sin bok om barneårene, «Elleve År».

Gjennom lengre tid har der i «Vårt Land» spalter pågått en livlig diskusjon omkring Det Norske Bibelselskaps nye «Ung-domsoversettelse» av Det Nye Testamente, som — forøvrig etter gammelt katolsk forbilde — er forsynt med forklarende fotnoter, delvis av læremessig karakter. Dette synes merkelig nok å ha vakt adskillig forargelse.

Debatten kommer derved delvis til å arte seg som en høyst fengslende studie i langtkommen protestantisme. For mange av innsenderne betyr den «frie Bibel» åpenbart at Guds Ord, Den Hellige Skrift, som jo samtidig er en broget samling orien-talske oldskrifter (noen av dem med et høyst innviklet forhold mellom guddommelig inspirasjon og forfatter-ufullkommenhet!) i virkeligheten «fortolker seg selv».

Vi kan ikke se annet enn at det i praksis innebærer at den blir prisgitt den første og beste subjektive religiøse fantasi. Vi lever jo i en kant av kristenheten hvor det gjerne blir opp-fattet som ytterst arrogant og utilbørlig dersom en antyder at den første og beste selvbestaltede predikant og emissær kanskje mangler de aller viktigste forutsetninger for å gi noen autoritativ utlegning av for eksempel et orientalsk visjonsdikt fra Oldtiden som Johannes Åpenbaring. Enhver som har syslet aldri så lite med bibelsk filologi og tekstkritikk — a fortiori også det lutherske presteskap — vet jo godt at dette er hals-brekkelige, og at troens oppriktighet og kjærlighetens inspi-rasjon ikke på noen måte fritar for en høyt kvalifisert innsikt i skriftets faktiske mening og plass i en større tankemessig sammenheng og lærebygning.

Her støter en ennå engang på det store vacuum i ny-prote-stantismen: Mangelen på den læremyndighet som så selvklart hører med til kristendommens og Kirkens funksjon. Over disse mer eller mindre innsiktsfulle debattinnlegg ser katolikken ennå engang bekreftet, at Skriften bare kan forstås og tolkes i lydighet mot det levende og lærende trosmiljø hvor den engang er blitt til — dvs. i Kirken.

Sola Scriptura — Skriften alene — var ett av Reformasjo-nens store og fengende slagord. Men Skriften er aldri alene, den er i det minste sammen med den som leser den, og som bevisst eller ubevisst fortolker og utlegger den ut fra høyst personlige forutsetninger, fordommer og behov. En katolikk må jo synes at kirkehistorien de siste fire hundre år til over-mål har påvist i hvilken uhyggelig grad dette ene prinsipp fører til en stadig fortsatt oppløsning av de kristnes enhet og atomi-sering av Oldkirkens lærebygning. Sektenes herskare utgår fra dette prinsipp: Den «personlige» utlegning av Åpenbarin-

Filmpriser 1959

Den største av oppgavene til det internasjonale katolske filmbyrået (OCIC) er vel den å trekke høyverdige filmer frem i lyset. Det skjer blant annet ved at byrået er rep-resentert ved alle filmfestivaler av betydning og velger ut til en egen pris den filmen som best forener kunstnerisk kraft med en positiv moral, menneskelig og kristelig sett. Noen av dem har vi allerede sett her hjemme, og iallfall enkelte av de andre kan vi vente å se:

OCIC's pris i Cannes gikk til en fransk debutant, François Truffauts mesterlige *Les quatre cent coups* («Fantestrekker») (som er under utsendelse i Norge) Det er en fin og dyp skildring av en forsømt og fortapt trettenåring. Filmen fikk da også festivalens pris for beste regi, og var skarp kandidat til førsteprisen.

Prisen i Berlin gikk til en tysk film fra jødernes hero-iske kamp for å skape seg et nytt Israel: *Paradies und Feuerofen* (Paradis og ildovn). Den er visstnok ikke kom-met til Norge.

På festivalen i San Sebastian gikk prisen til en japansk film: *Ari no machi no Maria* (Klutesamlernes engel), som skildrer en ung pikes heroiske innsats for innbyggerne i en forsømt storbyutkant. («Nonnens historie», derimot, som fikk festivalens offisielle Grand Prix, ble avvist av OCIC, fordi den «risikerte å gi et falsk og ufullstendig bilde av klosterlivet»).

I Venezia var det selve festivalens førstepris som også OCIC fant å burde premiere: Rossellinis *General della Rovere*. Denne filmen kan vi uten tvil vente til Norge om ikke så lenge.

OCIC's Grand Prix for året 1959 gikk imidlertid ikke til noen av disse, men til en film som alle jurymedlemmene ihvertfall kunne enes om: *Anne Franks dagbok*. Samtidig som den kunstnerisk bærer, sier juryen at den gir et stort eksempel, både «på sinnsro under prøvelser, på heltemodig hjelp til raseforfølgelsens ofre», og samtidig «gir et sterkt vidnesbyrd om tro på det gode i menneskene og håp til Gud».

I tillegg til denne ville juryen imidlertid ennå frem-heve to filmer av religiøs karakter: Den franske doku-mentarfilmen om pave stolen, *Tu es Petrus* (allerede om-talt i St. Olav), og den tyske halvdokumentariske skild-ringen av zuluens møte med kristendommen: *Madschuba, der Sohn des Zauberers* (Trollmannens sønn).

Det er klart at det er filmer som har fått festivalens offisielle priser, som har størst sjanser for import til Norge, — selv om vi også her mer enn en gang har sett, at kunstnerisk høyverdig og prisbelønte filmer er gått våre kinomyndigheter hus forbi. Allikevel skulle det ikke være alt for meget å håpe, at man også var oppmerksom på den anbefaling som ligger i de katolske filmprisene. Samtidig som at man her er sikret moralsk høyverdige og i egentlig forstand byggende filmer, vet jo nemlig OCIC's juryer, sammensatt som de er av filmeksperter, også å legge et sikkert kunstnerisk skjønn for dagen.

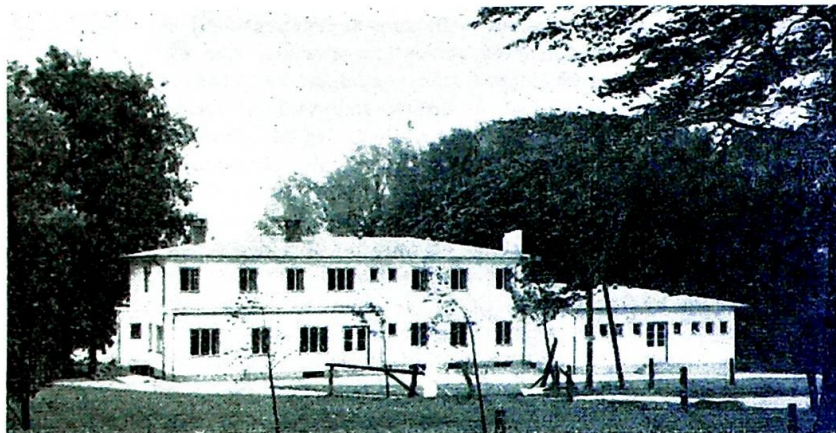
gen som en fundamental kristen-rettighet, overfor og imot den lærende kirkes normerende tradisjon.

Det Nye Testamente kjenner ikke noen slik individuell rettig-het — Oldkirken heller ikke. «På fruktene skal treet kjennes». Og fruktene synes oss bitre.

Frater Candidus.

Katolsk ungdomsskole i Danmark

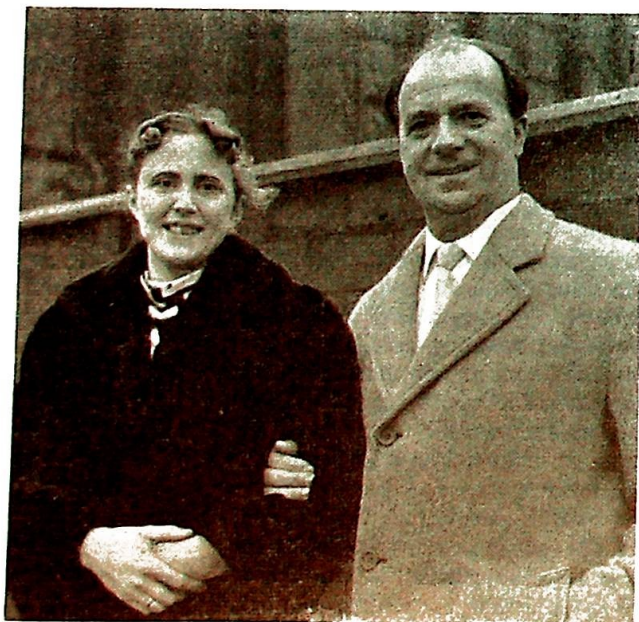
Permanent undervisning
fra høsten
ved Gravenshoved ungdomsskole
i Sønderjylland

Det tidligere hotell som nå blir skole.

Danmarks katolikker har alltid ligget et godt stykke foran nordmenn og svensker når det gjelder å skape egnede institusjoner for å videreføre og utvikle troen på hjemlig grunn. Det er naturlig nok, siden de telles i et forholdsvis langt større antall. Og når det gjelder skoler, har de allerede fra det offentliges side meget større fordele enn vi. Allikevel er det bemerkelsesverdig å se hvor rikt og variert ikke minst arbeidet blant ungdommen legges an. Og det initiativet som i dag presenteres — via *Katolsk Ugeblad* — fortjener å bli tatt litt nærmere i øyesyn.

På en eiendom i Sønderjylland, innkjøpt til dette formål av biskopen av København, skal det fra høsten av startes en ungdomsskole, i pakt med de beste tradisjoner fra *Kold* og *Grundtvig*. Det er meningen at skolen skal være åpen for unge katolikker fra hele Skandinavia — gutter og piker — i alderen 14 til 18 år. Man regner med at mellom 35 og 40 elever vil kunne delta i kurser på 4—5 måneder — eller muligens på 9 måneder, altså et helt skole-

Skolens forstander, den tidligere folkekirkeprest S. M. Riishøjgaard, og frue.

år. Undervisningen kommer til å omfatte slike fag som forekommer på en alminnelig ungdomsskole: Dansk, regning, historie, etc., men også — selvfølgelig — katolsk tros lære.

«Og ellers, sier den tilsatte bestyreren, er det et fag vi kommer til å vie spesiell oppmerksomhet: Filmen. Med den innflytelse og betydning filmen har i dag må man gjøre alt for å gi ungdommen forståelse og kritisk sans overfor det de presenteres for på kino.»

Og hvem er så skolens bestyrer? En av de folkekirkeprester, som i de senere år er gått over til katolisismen, pastor — nå lærer — S. M. Riishøjgaard. Han har fra sitt tidligere virke godt kjennskap til dette arbeidet og kommer derfor til det med de aller beste forutsetninger. Til *Katolsk Ugeblads* spørsmål om hva han synes om den ungdom han nå skal til å undervise, svarer han da også meget sindig:

«Der vil alltid være generasjonsforskjeller, men de er meget tidsbestemte, og man taler for meget om utenverkene. Hvis man skal si noe om ungdommen i dag, må det visst være at den er ærligere enn forrige generasjon — på godt og ondt. Og det er kanskje grunnen til at så mange fordømmer den i «gyseuttalelser» til bladene ved nyttårstid . . . Ungdommen i dag tar ikke meget høytidelig snakk for gode varer. De vil se eksempler, og derfor kan det godt føles som en forpliktelse over evne å gå inn til dette arbeidet. Men det skal jo gjøres. Og vi må se realistisk på samtiden. Skolens hovedoppgave blir å gi de unge et ståsted midt i hverdagen. Ikke gjøre elevene fikse og ferdige — men få dem til selv å gi seg i kast med problemene!»

Skolen, som ligger i Gravenshoved i Sønderjylland, blir innredet i et tidligere hotell. Til eiendommen hører to kilometer strandlinje og et stort skogbevokst område. Beliggenheten kunne altså ikke være bedre. Skolens prest blir sognepresten i Haderslev, Ebbe Simonsen. Alt ser altså ut til å ligge best mulig til rette for en suksess, når skolen åpner til høsten. Så får vi bare håpe, at også

BØKER:

Pedagogikkens filosofi

Reidar Myhre:
Innføring i Pedagogisk Filosofi.
Fabritius, Oslo 1959.
Innb. kr. 35.00. 367 s.

Lektor i pedagogikk ved Oslo lærerskole, Reidar Myhre, har gjort alle som interesserer seg for pedagogikk en stor tjeneste ved å utgi denne lærebok i pedagogikkens filosofi. Det at denne disiplin, — den systematiske gjennomtenkning av oppdragelsesprosessens grunnproblemer —, er blitt innført her hjemme etter den annen verdenskrig er i seg selv noe meget positivt, etter all den ureflekterte stillingtagen som preget mellomkrigstiden. At dens fremste representant er en mann med det vise og vide (en kunne være fristet til å si katolske, nettopp i denne betydning av åpen, almen) grunnsyn som preger Reidar Myhre, gjør begivenheten enda mer betydningsfull. Sitt grunnsyn uttrykker han blant annet slik, «at den innerste skade i tidens kultur er en feiltolkning av mennesket som et åndsvesen gjennom en innsnevring av virkelighetsområdet til det rent rasjonale».

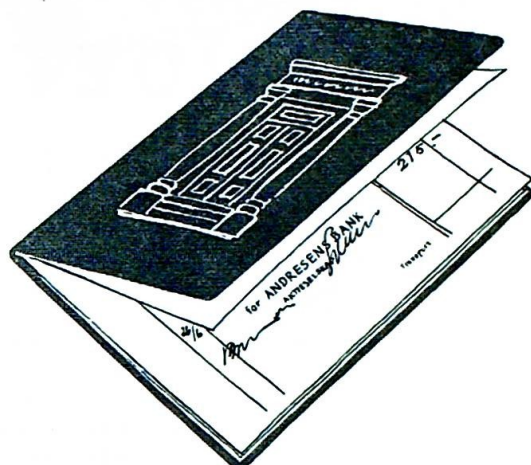
Otto Friedrich Bollnow har uttalt at pedagogikken ikke er en «isolerbar sektor av kulturen, men den omfatter hele kulturen sett under oppdragelsens spesielle synspunkt». Det følger av dette at heller ikke pedagogikkens filosofi er en isolerbar del av filosofien, men at all filosofi har sine pedagogiske konsekvenser. De fleste av de betydelige filosofer fra Hellas og til våre dager blir derfor behandlet av Myhre, med det resultat at hans bok også kan betraktes som en av de beste innføringer i filosofien som sådan, som vi for tiden har her i Norge. Anvendelsene på oppdragelsesproblemer kan da sees som glimrende anskuelsesmaterie for den praktiske betydning, av de filosofiske teser, som i andre lærebøker altfor ofte fremstilles som olympiske og meningsløse abstraksjoner.

Bokens hoveddeler er, etter en historisk innledning: Den idéhistoriske bakgrunn for vår tids pedagogikk; vitenskapsbegrepet og metodeproblemer i pedagogikken; oppdragelsens nødvendighet, mulighet og grenser; målsetting; stat, samfunn, skole; den pedagogiske prosess; karakterdannelse — moralsk oppdragelse; religiøs oppdragelse. Til sist følger en mere ensyklopedisk oversikt over de filosofiske uttrykk og problemstillinger. Det vil forstås at med gjennomsnittlig bare 30—40 sider på hvert av disse overordentlig omdiskuterte problemområder, vil mange sider ved disse bare kunne få en helt skjematisk behandling. Hovedsaken er imidlertid at de problemstillinger og behandlingsskjema Myhre presenterer er fruktbringende for den fremtidige diskusjon og fordypning.

Et problemområde som jeg personlig gjerne ville ha sett mere utviklet, er forholdet mellom individ og samfunn, mellom samfunnsavhengighet og viljesfrihet, på bakgrunn av det enorme materiale som sosiologien og sosial-psykologien har fremlagt i de siste tiår, og som har vært merkelig lite påaktet fra pedagogisk hold. Men

norske unge katolikker får anledning til på denne måten, ved inngangen til det voksne liv, å få en *katolsk dannelse* som virkelig kan bety et solid grunnlag for den senere fagutdannelse.

Ved DÅP eller KONFIRMASJON

En BANKBOK er
DEN BESTE GAVE

ANDRESENS BANK
AKTIESELSKAP
OSLO

også her må jeg erkjenne at Myhre har fått sagt vesentlige ting i forskjellige deler av boken og at henvisninger til denne vil kunne få betydning i den fremtidige behandling av problemet.

Myhre har gitt oss et viktig bevis på at en uttrykkelig kristen tenkning intet har å frykte fra erfaringsvitenskapene og på at tiden er kommet til å befri den norske tenkning på oppdragelsens område fra Dewey's og visse andre profeters tyranni.

Edvard Vogt.

Nå foreligger faksimileutgaven av
Norges første trykte bok

MISSALE NIDROSIENSE

Opplag: 100 nummererte eksemplarer.

Pris. innb. i praktfullt helskinnsbind kr. 745,—.

BØRSUMS FORLAG OG ANTIKVARIAT A/S

Forhandles av

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL

Akersv. 5, Oslo. Tlf. 42 37 43

UTLANDET

DEN ØKUMENISKE FRONT I BEVEGELSE

I den senere tid er det blitt gjort nye fremstøt på den økumeniske front. Ved konferansen på Rhodos i august ble båndet mellom Kirkenes Verdensråd og de ortodokse kristne uten tvil vesentlig styrket, og både denne konferansen og, ikke minst, pavens sammenkalling til konsil har vakt de ortodokse kirkesamfunn til ny aktivitet. Forhandlingene om et møte mellom katolske og ortodokse teologer fikk en skjev start og slo i første omgang feil, først og fremst takket være en uheldig publisitet. I mellomtiden har patriarken av Konstantinopel tilkjennegitt at en pan-ortodoks synode vil bli holdt i Alexandria om kort tid, for å studere mulighetene for en forening av alle de orientalske kirkesamfunn.

En delegasjon fra Kirkenes Verdensråd har på sin side knyttet nærmere kontakt med den russiske kirke. Moskva-patriarkatet har hittil holdt seg utenfor Kirkenes Verdensråd — «et politisk redskap for vestlig imperialisme». I den senere tid er man imidlertid i Moskva tødd en smule opp. Et første møte fant sted i Utrecht i 1958. I desember 1959 reiste så Verdensrådets generalsekretær, Visser t'Hooft, med en delegasjon til Russland. Ikke bare patriarken i Moskva ble besøkt, men også lutheranerne i Riga, baptistene i Russland (som skal ha 3 millioner tilhengere) og den armenske katolikos.

Det er ennå for tidlig å uttale seg om resultatene av et slik besøk. Generalsekretæren meddelte at de russiske ortodokse i dag ble antatt å utgjøre ca. 25 millioner (av en befolkning på 200). Og at det kunne være grunn til bekymring for fremtiden: Menighetene besto for en stor del av eldre kvinner. De unge blir med alle midler holdt borte fra kirken. Samtidig kunne han imidlertid uttrykke sin beundring for den «rike og dype kristendom» han fant, og det «brennende ønske» om å knytte kontakt med sine medkristne i Vesten.

Her hjemme holder imidlertid polarfronten fremdeles. I lengre tid har en sammenslutning av Kirkenes Verdensråd og det Internasjonale Misjonsråd stått på tapetet. Dette skulle man tro, også fra et protestantisk synspunkt sett ville være en mektig vinning. Misjonen hører jo, som det blir understreket, til selve Kirkens vesen. Et økumenisk verdensråd, hvor misjonen står utenfor, må nødvendigvis mangle et vesentlig ledd. Det norske misjonsrådet har imidlertid gått imot tanken, mot en ellers nesten enstemmig forsamling. Man er redd for å kompromittere den rene lære. Det er nok dessverre et stykke igjen, før bevisstheten om egen feilbarhet, og interessen for andre kristendomsformer blir vakt blant norske generalsekretærer.

KATOLSK PRESIDENTKANDIDAT I TROUBLE

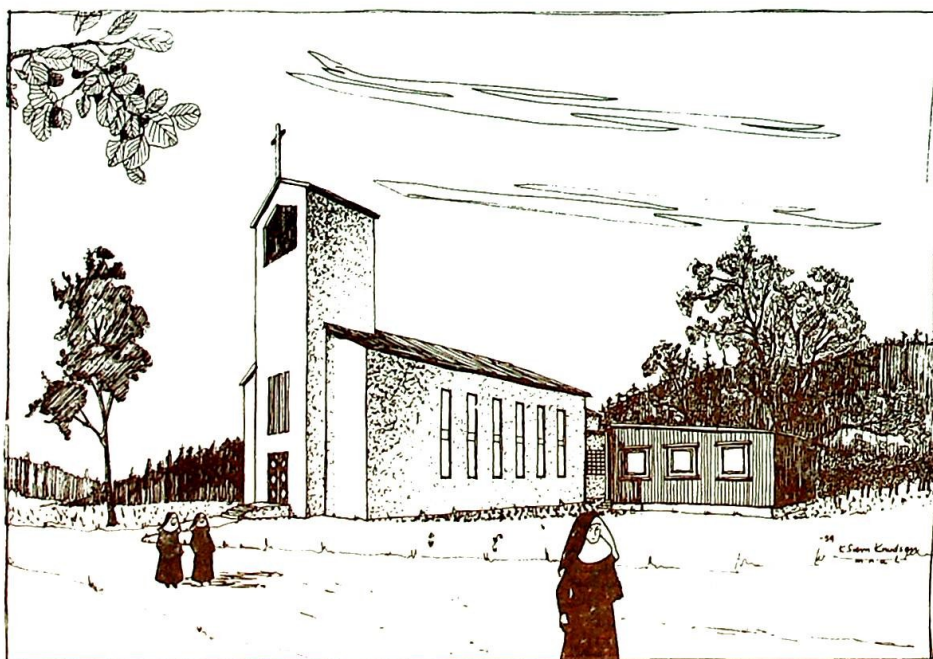
I den senere tid har den katolske presse i USA og endelig de katolske biskoper tatt til orde mot de forslag som har vært fremsatt om å innlemme hjelp til kunstig fødselsbegrensning — prevensjon — i hjelpen til de underutviklede land. Biskopenes protest har imidlertid reist stormfulle offentlige diskusjoner. Særlig har den fått følger for den katolske kandidaten til presidentstillingen — John Kennedy, som dermed er blitt tvunget til å uttale seg i denne delikate saken. På forespørsel om hvordan han som

Ålesund får katolsk kirke

Ålesund har hittil ikke hatt noen katolsk kirke. Men i de siste årene er det kommet søstre til byen, og en prest har vært fastboende. Menigheten er heller ikke så rent liten, og behovet for en kirke har gjort seg gjeldende. Byggearbeidet på Vår Frue Kirke ble satt i gang i august 1959, og råbygget står allerede ferdig. Man regner med at kirken kan bli innviet i pinsen.

Kirken er tegnet av byarkitekt Knut Siem Knudsen og får ca. 100 sitteplasser. Dertil kommer en liten prestebolig og forsamlingslokale. Bygget reises like ved Borgund bro.

Menighetens prest er for tiden pater Matthias Scherf, SS.CC.

president ville stille seg til dette problemet, unngikk han imidlertid å gi et klart svar; han ga biskopens syn sin tilslutning, men erklærte samtidig at han som president ville handle i samsvar med USA's interesser.

Dermed dukker alle fordommene mot en katolsk presidentkandidat opp på ny. Protestantiske kirkemenn står opp og tar avstand fra denne mann, som ikke lar sin samvittighet avgjøre hva som er rett, men den katolske kirke. En rekke aviser går i samme retning: En president som ikke vil bøye seg for folkeviljen, kan vi ikke bruke!

Katolske kommentatorer forsøker imidlertid å rede ut trådene. De peker for det første på at det å sette hjelp til prevensjon på sitt utenlandshjelp-program allerede i seg selv er en meget tvilsom ting, av mange grunner — både fordi dens effektivitet kan betviles, og fordi det kan skade USA's popularitet nettopp blant de land man vil hjelpe. — Men *skulle* et forslag nå bli vedtatt av kongressen, hva måtte en katolsk president da gjøre? To muligheter kan tenkes:

1. Han kan oppfatte et slikt lovforslag som uttrykk for en folkevilje så massiv, at om hans samvittighet fører ham til å ta avstand fra *prinsippet*, kan han nettopp for å respektere folkeviljen, erklære seg inkompetent i saken, sette seg selv utenfor ved overhodet ikke å ta stilling til den: Unnlåte å undertegne loven, men heller ikke bruke sitt veto. Etter ti dager uten presidentens underskrift vil da loven automatisk tre i kraft.

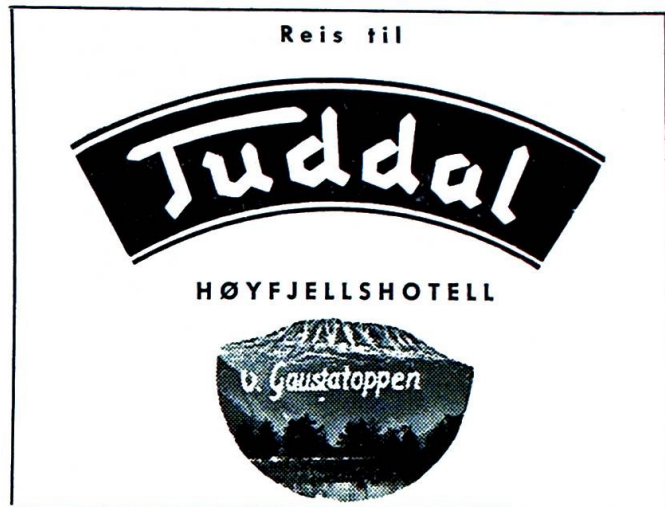
2. Eller han kan i sin samvittighet føle seg forpliktet til å bruke sitt veto og avvise forslaget. Det kan jo nemlig også tenkes, at han anser at minoriteten har en så sterk moralsk rett på sin side, og at det ville stride mot hans samvittighet å godkjenne forslaget. Det er ikke her tale om noe «diktat fra Roma». Som *Americas* kommentator tørt konstaterer: «Den amerikanske offentlighet må til syvende og sist være klar over at det alltid er en viss risiko å velge en mann med samvittighet til president. Presidenten er ment å være annet og mer enn et gummistempel.» Med andre ord, en president må kunne gå imot selve majoriteten i opinionen, dersom vetoretten overhodet skal ha noen mening. En hvilken som helst mann med overbevisning kunne en dag befinne seg i det samme dilemma: «En metodist, når det gjaldt spørsmålet om lettelser i adgang til røk og drikk i Forsvaret, en Christian Science-mann, når det gjaldt helsebudsjettet . . .»

«En ting er iallfall blitt klar», sier James Reston i *New York Times*: «Det katolske hierarki har ikke ved sin handlemåte befordret Kennedys eller noen annen katolikks kandidatur.» *Commonweals* kommentar: «Det var da godt at man endelig oppdaget, at dette er noe som det katolske episkopat absolutt ikke er interessert i. Så er det iallfall kommet én god ting ut av denne saken!»

SPANSKE FORVENTNINGER TIL DET KOMMENDE KONSIL

Det bebudede økumeniske kirkemøte har vakt store forhåpninger hos det katolske folk verden over. Et spansk katolsk ukeblad har benyttet anledningen til å spørre enkelte kjente katolikker hvilke forventninger de stiller til konsiliet. I sitt siste nummer gjengir *Herder-Korrespondenz* en del av svarene — fordi den finner at de kan gjenspeile meningene hos katolikken langt utover Spanias grenser.

«Er det möyen verd, og er det overhodet mulig, å nevne detaljer — siden det jo er så uendelig meget som trenger

MESSE

blir lest på Tuddal Høyfjellshotell søndagene 31. januar og 7. februar kl. 9.

til reformasjon?» spør den kjente forfatteren, *García Escudero*, i Barcelona. «Så meget — ikke bare hos barna, men også hos foreldrene — med andre ord, hos hierarkiet . . .» Og sekularpresten *Antonio Castro*: «Vi lever i en tilnærmelses epoke, en tid hvor grensene brytes ned — en enestående anledning for katolisiteten. For den kristne står den i kjærlighetens tegn. Og under dette kjærlighetens og tilnærmelses tegn venter jeg av konsiliet en tilskyndelse til *ydmykhet* — hos styrende som hos de styrte — for *Ecclesia* docens som for *Ecclesia* discens — og som omsettes i tjeneste for medmennesket. Det betyr: mindre *avstand* — for autoriteten får ikke jage noen på flukt, ikke ytre seg i den kalde atmosfæren hvor den vanligvis hittil har møtt den enkelte kristne . . .»

Jesuitten, den kjente publisisten pater *Zurbano*, sier: «Etter mitt syn skulle ikke konsiliet definere noen trossannheter som ikke er ubetinget nødvendige. Hvert nytt dogme fjerner de allerede atskilte kristne ennå mer fra hverandre. Men det er noen disiplinære spørsmål jeg gjerne vil se løst. F. eks. at vi ga et klarere vidnesbyrd når det gjelder den evangeliske armod, først og fremst vi ordensfolk, men dernest også sekularprestene, biskopene og Vatikanet.» Og endelig sier sjefredaktør *Ángel Orbe-gozo*: «Jeg ønsker at konsiliet vil ha noe å si til vår tids menneske. Det er ikke bare englene og helgenene, ja ikke engang bare prestene og de troende som er innbudt til å betrakte dette skuespillet; det blir også mange andre som vil iakttå og lytte etter, om vi nå også har hverandre kjær. For disse menneskenes skyld — troende eller ikke — trenger konsiliet et vitalt sprog, et oppløftende og vidt førende innhold, et innbydende budskap. Gud vil ikke ha noe konsil for teologer, kanonister, apostolister og dermed basta; Gud vil — fordi vi så inderlig ber ham om det — et økumenisk konsil i ordets videste forstand!»

Ungdommens vinterskole

Oslo-ungdommens vinterskole fortsetter.

Seniorene tar i dette semesteret opp spørsmålet: *Kjenner vi evangeliene godt nok?* Neste skoledag: 7. februar.

Juniorene starter 26. januar, og tar opp en rekke aktuelle emner. — Meld deg på hos Skoleledelsen, Akersveien 5, snarest.

Rom—Assisi

19 dager, d. kr. 800,—.

Med utgangspunkt i København vil der bli 3 Rom-reiser i 1960: 2.—20. mai, 5.—23. juli, 19. septbr.—7. oktober. Prisen inkl. sovevogn, kost og logi. Ikke-katolikker er velkomne.

Program fra p. d'Auchamp, Aakirkeby, Danmark.

VATIKANET

Katolsk ungdom utvider horisonten.

Verdensforbundet av katolsk ungdom kommer til å ha arbeidet i de underutviklede land som sitt fremste formål, erklærer den nye visepresidenten for forbundet, den tyske dr. Schreeb. En afrikansk sekretær i Roma skal være kontaktperson for de nye ungdomsbevegelsene som oppstår i disse landene. (KNA)

ARGENTINA

Nytt katolsk universitet opprettet.

Argentinas tredje katolske universitet er nylig blitt opprettet og godkjent av staten. Det dreier seg om Universidad del Salvador i Buenos Aires, som er utsprunget av et jesuittkollegium.

ENGLAND

En mere kristen julefeiring?

I sitt adventhyrdebrev gleder kardinal Godfrey, erkebiskopen av Westminster,

seg over de tegn som tyder på at julens karakter av kristen fest blir bedre forstått. En kampanje med dette formål, startet av katolikker, mener erkebiskopen har hatt betydelig suksess. Julekrybber har vunnet stor utbredelse, og julekort med kristne motiver likeså.

FORMOSA

Kardinal Tien i nytt oppdrag.

Den hittidige erkebiskop av Taipeh på Formosa, Josef Kuo, er gått av for helt å hellige seg sitt arbeid som generalsuperior for sin nystiftede innfødte kongregasjon, «Herrens disipler». I hans sted er utnevnt som apostolisk administrator den landflyktige erkebiskop av Peking, kardinal Tien. (KNA)

GUINEA

Kristen fagforeningsleder fengslet.

Det internasjonale kristne fagforbundsforbund har protestert mot fengslingen av sekretæren for de kristne fagforbund i Guinea, Kenni Combassa. Som grunn til arrestasjonen angis at han hadde agitert mot det alminnelige fagforbundet, som understøttes av regjeringen. Det internasjonale forbundet er av den oppfatning at denne fengslingen er en hån mot den syndikale friheten og har derfor inngitt klage ved den internasjonale arbeidsorganisasjon i Genève og ved FN. Samtidig har det sendt et protesttelegram til president Sekou Toure av Guinea, med krav om sekre-

OSLO

Et virkelig kvalitetsprodukt

ELLESLAKTERIET
FOS

TRONDHEIM

ILA FARVEHANDEL

Telefon 25480

Alt i malerverer

INGV. ALSTAD

Fisk - Sild

Ilevollen 32 - Tlf. 20291
Trondheim

ARENDAL

ARENDALS BRYGGERI

og

MINERALVANDFABRIK A/S

M. Blom — Bakke & Sønner

Møbelforretning

Havnegaten

SHELL — ARENDAL

Tlf. kontor 2013

Anleggstlf. 1848

OLAV SLAATTENE

Gartner

Tlf. 1958

Havstad, Arendal

THS. LØVOLD

Gruntl. 1886 — Tlf. 1173, 1495

Maling - Tau - Duk - Koster og børster

Skibsrekvisita - Malerverer

Engros og en detalj

ADEL ELLEFSEN

Aut. Installasjonsforretning

Tlf. 1756 — Arendal — Tlf 1756

BRØDRENE PETERSEN

Skomakerforretning

Arendal

HELENE JACOBSEN

GARN OG TRIKOTASJE

Havnegaten — Tlf. 1459 — Arendal

GARTNERHALLEN

Frukt og Grønsaker En gros

Tlf. 3159 - 3208

BYGGMESTER

HANS NILSEN

Neset 362

Arendal

J. E. SKJOLDHAMMER

Arendal

Tlf. 1262

tærens øyeblikkelige løslatelse og respekt for den syndikale frihet som forfatningen uttrykkelig garanterer.

ISRAEL

Katolsk biskop ankommet.

En katolsk biskop som skal residere i Israel som hjelpebiskop for den latinske patriark i Jerusalem, Giorgio Chiapparol, er nylig kommet til Haifa. Han skal ved ankomsten ha erklært at hans misjon i Israel muligens kunne føre til opptagelse av diplomatisk forbindelse mellom Israel og den Hellige Stol.

JUGOSLAVIA

Tito—Vatikanet: Bedrede forhold?

Ifølge Torino-avisen *La Stampa* tok marskalk Tito, Jugoslavias statssjef, i dagene før jul en delegasjon av slovenske geistlige. I en tale uttalte han da at forholdene mellom Jugoslavia og den katolske kirke hadde bedret seg betraktelig de siste år. Han henviste til de utmerkede forbindelser som nå hersket såvel mellom staten og det muhammedanske samfunn som med den gresk-ortodokse kirke, og erklærte at det etter

hans mening nå først og fremst avhang av den katolske kirke selv om forholdene også der skulle bli normale igjen.

Han hevdet videre at staten ikke hadde noe imot dem som ønsket å gå i kirken og ikke ville legge noen hindringer i veien for dem.

I Vatikanet vil man ikke bestride at det er inntrådt en bedring i forholdene siden bruddet i de diplomatiske forbindelser i 1952. Kirken har fått en større grad av frihet enn tidligere, og blant annet har de jugoslaviske biskoper kunnet gjenoppta sine *ad limina*-besøk til den Hellige Stol. Man minner imidlertid også om de vilkår kardinal Stepinac lever under — kardinalen holdes fremdeles under arrest og er forhindret fra å røkte sitt embede.

PALESTINA

Barnehospital hjulpet.

Takket være gaver fra tysk og sveitsisk Caritas, har barnehospitalet i Bethlehem i år kunnet ta seg av 353 barn. Det er for det meste barn fra de arabiske flyktningeleirene, hvis helse er i stor fare. (KNA)

TYSKLAND

Et følbart offer til jul.

Kardinal Frings, erkebiskop av Köln, oppfordret i julen til å la den vanlige julekollekten til bispedømmet Tokio virkelig å få karakteren av et følbart offer. Han minner om de store oppgavene som venter på sin løsning i Japan, — og også om at tyskerne på ett år brukte 16 milliarder D-mark til alkohol og tobakk — og knapt én milliard til kirkelige formål.

BERGEN

Når det gjelder
STRØMPE

NYGÅRDSGT. 4

BERGEN

All slags
skadeforsikring

ERLING KRAGE A/S

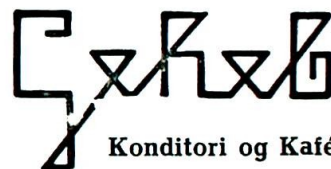
PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramsadresse: «Kjell»

KRISTIANSAND S.

Konditori og Kafé

KRISTIANSAND S.

Telefon 22 281

Skippergt. 41

EMIL SYVERTSEN

Skotøyforretning

Eldste forretning i bransjen.

Etabl. 1870

Kristiansand S.

Tlf. 22685 - Kristiansand S.

A. KRUSE SMITH

Entreprenørforretning

KRISTIANSAND S

SIGURD SØRENSEN

Begravelsesbyrå

Holbergsgt. 15 — Tlf. 22 153 — 25 717

Egen likbil for transport

Bygningsartikler — Jern & Stål m. m.

Tlf. 24 452

Knut Lie &
Byens Stabbur

TELEFON 2234

KRISTIANSAND S.
VIS A VIS NORGES BAHN

TOR RUUD

Aut. Rørleggerforretning

Hannevik Terrasse 5 - Kristiansand S.

FETEVARERFORRETNING

— Salater —

En gros og en detalj

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 55 77 87 - 69 43 72

OBS!

Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi også
den tidligere
adresse!

All slags forsikring

ANTH. B NILSEN & CO'S

ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tigr.adr.: RUSTFRIKNUT

A/s Norsk Medicinsk Varehus

Pilestredet 7 - Telef. 33 43 70 - Oslo

Sykehusutstyr - Sanitetsmateriell
Brilleoptikk

Kjente firmaer

Tobakk - Frukt - Sjokolade

TEXAS

Akersgt. 73 B

En kjærkommen
gave:

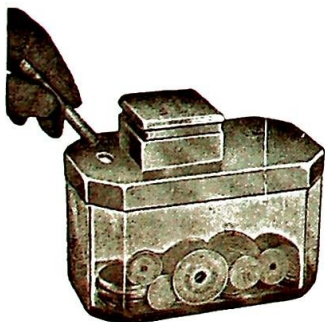
VIEVANNSKAR
i porselen kr. 5.00

Vi sender også pr.
postoppkrav.

Gjalligani

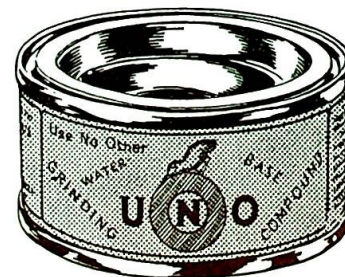
STORTINGSGT. 22
NEDRE SLOTTSGT. 25
OSLO

A SPARE ER EN VANE-
SAK, EN VILJESAK, EN
KARAKTERSAK

«KLAR»

Fåes i banker over hele landet

Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler